

man gaar ind i en Laanevirksomhed som den, her er Tale om.

Hvor smukt og hvor anerkendelsesværdigt end Formaålet med dette Forslag er, kan jeg ikke undlade her at sige, at jeg tror, der er Grund til at vise Varsomhed med Hensyn til her paa Rigsdagen at fremsætte Forslag om Hjælp fra Statens Side af den Beskaffenhed, som Tilfældet er her. Den Krise, som Landbruget og for øvrigt nu efterhaanden ogsaa andre Erhverv er ude i, er saa alvorlig, saa dybtgaaende og saa omfattende, at det ikke er forsvarligt at vække Forhaabninger, som alligevel ikke kan opfyldes, og navnlig tror jeg ikke, vi her paa Christiansborg fra Regeringens og fra de forskellige Partiers Side skal søge at overgaa hverandre i at tilbyde Hjælpeforanstaltninger. Vi skal heller ikke sige, at vi vil overhovedet ikke gøre noget som helst, vi vil overhovedet ikke hjælpe, men jeg tror, det er en god Hovedregel at holde sig for Øje: Lad de Krav, der kan stilles til Staten, de Ønsker, der kan fremkomme om Hjælp herfra, komme ude fra de kriseramte Erhverv selv, og lad os saa stille os paa den Fod, at naar der kommer saadanne Krav, vil vi tage dem op til Undersøgelse og Overvejelse, og hvis de ligger indenfor det rimelige Grænser, indenfor det overkommelige, kan vi tage under Overvejelse, om vi kan gaa ind derpaa. Lad mig minde om, at for 30 Aar siden eller saa, da vort Landbrug ogsaa havde fattige Tider og var inde i en Kri- setilstand, oprettede man landøkonomiske Forskudsforeninger, som Staten støttede. Man kan sige, at det var en meget lille Foranstaltning, men den gjorde overordentlig stor Nytte. Det er meget muligt, at noget saadant af lignende Omfang og Udstrækning ikke forslaar i Dag, men saa kan vi overveje, om vi kan gaa videre. Maaske er det ikke landøkonomiske Forskudsforeninger, der skal til, maaske er det Driftslaaneforeningsprincippet, der skal tages op. Men jeg tror ikke, vi her skal — det er egentlig ikke det, vi er sat til — finde paa, hvad der trænges til. Lad de Erhverv, der trænger, først og fremmest selv komme frem med, hvad de ønsker, og lad dem ogsaa komme frem med, hvad de selv kan yde til Gennemførelse af Hjælpeforanstaltninger, og lad saa os yde Støtte dertil. Jeg tror, det, der først og fremmest er vor Opgave her i Rigsdagen og i Regeringen, er at varetage Statens egen Økonomi, som ogsaa er kriseram, og som umuligt kan fortsættes i den Tilstand, den befinder sig i i Øjeblikket. Det

tror jeg er den nærliggende Opgave, uden at vi derfor skal vende det døve Øre til, hvis der kommer Forslag og Krav, som ligger indenfor det overkommelige Grænser, ude fra Landbruget og fra andre Erhverv.

Jeg tror, at taget i al Almindelighed fører det her foreliggende Forslag — uden at jeg dog dermed vil sige, at Regeringen ikke er villig til at drøfte Forslaget og overveje, om der er noget deri, der kan finde Anvendelse — os ind paa Veje, som i Virkeligheden, naar vi ser os rigtig for, er ganske ufarbare.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Zahle): Det er undertiden Humlen, der kommer til sidst, og de Ord, hvormed den højtærede Minister sluttede, var: Disse Veje er ganske ufarbare. Det gør mig meget ondt, hvis det skal vise sig at være det, som er det egentlige Indhold af den højtærede Ministers i mange Henseender høflige og venlige Tale, at han betragter det, som her er anvist, som ufarbare Veje, for da tror jeg, store Vanskeligheder vil opstaa.

Maa jeg sige til den højtærede Minister, at det forbavtede mig noget, at han var overrasket over, at vi havde ført dette Forslag frem og ikke tilbudt Forhandling med Ministeriet paa det Grundlag, som var fremsat fra Ministeriet selv vedrørende Ændringer i Akkord- og Konkurslovgivningen. Jeg forstaar ikke, hvorledes den højtærede Minister ganske har kunnet overhøre og overse, at Ordføreren for det radikale Venstre, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, endogsaa gentagne Gange har sagt, at vi ønskede en lignende Lovgivning gennemført herbjemme som den, der var gennemført i Sønderjylland, og at vi ønskede Ændringer i Akkordlovgivningen af større Omfang end det, der var bragt i Forslag. Det har været sagt herfra til den højtærede Minister, og han har ogsaa i sin Tid hørt det og gjort en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, da han gik ned af Talerstolen. Jeg ved ikke, om jeg maa sige det. (*Statsministeren [Madsen-Mygdal]: Jo*). Der er ikke noget ondt i det, men jeg vilde dog ikke sige det uden den højtærede Ministers Tilladelse. Den højtærede Minister sagde til ham: Har I Milliarder? Det var Udtryk for den højtærede Ministers Opfattelse: at skulde man komme det danske kriseramte Landbrug til Hjælp, vilde der kræves et Beløb af omkring en Milliard. Vi har erklæret os villige til at forhandle paa det